

"אנשים לא מבינים למה אני בפנימייה"

הם החליטו לעבור לפנימייה עקב סיבות שקשורות לעניינים לימודיים או חברתיים, והיו צריכים לשכנע את הוריהם שזה הדבר הנכון עבורם. בני נוער מספרים על הסטיגמות, הקשר שהתחזק עם המשפחה והחיים בחדר עם ילדים נוספים
נירית צוקפורסם: 10:56 , 03.09.19

"ביום הראשון הייתי בהלם טוטאלי"

נעמי גלעדי, תלמידת בכיתה י"ב מפנימיית הכפר הירוק החליטה כבר לפני ארבע שנים שהיא רוצה ללמוד בפנימייה: "לפני שעליתי לכיתה ט', הרגשתי שאני לא מספיק מגשימה את עצמי בבית הספר שלי. הייתי פשוט מחכה שהיום יסתיים והיה לי ברור שאני יכולה לעשות יותר במסגרת אחרת.

"הרגשתי שהסביבה מאד מדכאת אותי. רציתי מגמת מוסיקה טובה, והשם של הכפר הירוק עלה. בנוסף לכך, אני מקיבוץ שפיים, ושם חברת הילדים מצומצמת. רציתי להכיר אנשים ומקומות שונים, ולא להיות רק במקום שבו כולם מכירים את כולם.

אחותי הגדולה (הפער בין השתיים הוא שלוש שנים. נ.צ.) עברה לפנימייה, כשהייתה בגילי, וממש אהבתי את הרעיון. היא הכירה המון חברים חדשים, והיה לה ממש טוב, וזה קסם לי."

נעמי גלעדי (צילום: אלבום פרטי)

גלעדי מספרת, כי הוריה תמכו ברעיון. "הם ידעו עד כמה רציתי למצוא מגמת מוסיקה טובה", היא מספרת. "בנוסף לכך, שניהם קיבוצניקים שגדלו בלינה משותפת, והם מכירים את הרעיון של מגורים משותפים של ילדים. לדעתי הם לא נרתעו מהרעיון בעיקר כי כבר הייתה להם הכרות חיובית מוקדמת עם אורח החיים הזה בזכות אחותי."

איך היו הימים הראשונים בפנימייה?

"בהתחלה היו לי המון חששות: ידעתי שאני חברתית ושאליוח לחבור לילדים אבל הפחידו אותי הגעגועים הביתה, ותהיתי כיצד אצליח לשמור על קשר קרוב עם החברים מהבית. עם הזמן הבנתי שאנשים שאני ארצה לשמור איתם על קשר - אשמור, והיום אני בקשר מצוין עם החברים בקיבוץ.

"אפשר לומר שביום הראשון הייתי בשוק, בהלם טוטאלי. פתאום קלטתי שאני הולכת לבלות פה ארבע שנים מחיי. בהתחלה מאד התגעגעת הביתה.

"בהתחלה היה לי קשה להיות בלי עם ההורים, היה לי קשה שהייתה לי מעין עצמאות שפתאום קצת 'נפלה עליי'. ידעתי שהמדריכים בכפר יעזרו לי אבל היה לי ברור שאם אני לא אעשה [שיעורים](#) אז אין מי שיישב לי על הראש, ואם לא אנקה את החדר הוא פשוט יהיה מלוכלך. היום אני מבינה שזה נותן הרבה עצמאות ואחריות אישית.

"אתגר נוסף הוא ההתחברות לילדים שונים, גם בחדר וגם בחברה. למען האמת זה יכול להיות קצת מרתיע בהתחלה כי כל ילד שמגיע הוא מאזור אחר בארץ, עם רקע שונה, אבל כשמכירים אנשים לעומק מבינים שזה הדבר הכי כיפי ומעניין שיש, ושזה מאפשר לך לחוות חוויות ולהכיר עולמות חדשים.

"בנוסף לכך, העמידה בלוחות הזמנים הייתה דבר שהיה לי קשה להתרגל אליו. יש לנו לו"ז מתוכנן, ומדי יום המדריך שולח לנו את פירוט סדר היום, למשל: נפגשים במרכז הלמידה בשעה 17:00, לאחר מכן יש ארוחת ערב, שיחת קבוצה ועוד.

"אלו מפגשים שכולם חייבים להיות נוכחים בהם, ובפועל זה אומר שאם בעבר הייתי מגיעה מבית הספר הביתה, ועושה מה שאני רוצה, פתאום צריך להתנהל בצורה שונה לגמרי. בהתחלה זה קשה אבל אחר כך מבינים שזה מועיל מבחינת עמידה בזמנים, לדעת לסדר את הזמן שלי, להיות יעילה, ושבזכות זה אני רוכשת משמעת עצמית, ועצמאות בתוך המסגרת."

אילו תגובות את מקבלת מהסביבה?

"שואלים אותי - 'למה דווקא פנימייה?' ואז אני מספרת את הסיפור שלי, ואנשים ממש מתלהבים. חלקם מביעים הערכה, ואומרים שקשה לקום ולהחליט בגיל 14 שאתה עוזב. יש לי גם חברים שאומרים שהם היו רוצים להיות בפנימייה, אך אין להם מספיק אומץ לעשות צעד כזה."

גם גלעדי חושבת שהשהות בפנימייה השפיעה לטובה על הקשר עם ההורים. "כשאני חוזרת הביתה, אני פחות רבה עם ההורים, ויותר מעריכה את הבית. בכלל, לדעתי להורים רבים קשה לשחרר את הילד בגילאים האלה אבל צריך להבין שהדרך הזו היא שתורמת לילד לפתח לעצמאות, ערכים ובגרות", היא אומרת. "לילדים שמרגישים שהם רוצים לנסות לעשות דברים חדשים אני ממליצה לאזור אומץ ולנסות, כי תמיד אפשר לחזור הביתה."